

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 31. märtsi 2004. aasta direktiiviga 2004/18/EÜ ehitustööde riigihankelepingute, asjade riigihankelepingute ja teenuste riigihankelepingute sõlmimise korra kooskõlastamise kohta, asjaomasel perioodil kehtinud redaktsioonis, on kooskõlas tõlgendamine, mille kohaselt kõnealuse direktiivi artikli 51 alusel koostoimes artikliga 2 on hankija riigihankelepingute sõlmimisel kehtivate diskrimineerimiskeelu ja läbipaistvuse põhimõtteid arvesse võttes kohustatud nõudma pakkumuse kohta selgitusi, järgides sealjuures selle isiku subjektiivset menetluslikku õigust, kellel palutakse täendada või selgitada kõnealuse direktiivi artiklite 45–50 alusel esitatud tõendeid ja dokumente, kui hankes osaleja pakkumuse mõistmine vastupidi või ebaselgelt võib tähendada osaleja hankemenetlusest välja jätmist?
2. Kas direktiiviga [2004/18/EÜ] selle asjaomasel perioodil kehtinud redaktsioonis on kooskõlas tõlgendamine, mille kohaselt kõnealuse direktiivi artikli 51 alusel koostoimes artikliga 2 ei ole hankija vastavalt riigihankelepingute sõlmimisel kehtivate diskrimineerimiskeelu ja läbipaistvuse põhimõtetele kohustatud nõudma pakkumuse kohta selgitusi, kui ta leiab, et on tõendatud, et hankelepingu esemega seotud nõuded ei ole täidetud?
3. Kas direktiivi [2004/18/EÜ] artiklitega 51 ja 2 asjaomasel perioodil kehtinud redaktsioonis on kooskõlas siseriiklik õigusnorm, mille kohaselt pakkumuse hindamiseks loodud komisjonil on pelgalt õigus nõuda pakkujatelt kirjalikult pakkumuse kohta selgitusi.

Kas direktiivi [2004/18/EÜ] artikliga 55 on kooskõlas hankija toimimisviis, mille kohaselt viimane ei ole kohustatud nõudma pakkujalt selgitusi põhjendamatult madala hinna kohta, ja kas arvestades küsimuse sõnastust, mille hankija esitas kaebuse esitajatele I ja II põhjendamatult madala hinna kohta, oleks viimastel olnud võimalus piisavalt selgitada esitatud pakkumusele iseloomulikke põhiparameetreid?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Conseil d'État (Prantsusmaa) 22. detsembril 2010 — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé) versus Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

(Kohtuasi C-606/10)

(2011/C 72/20)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conseil d'État

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé).

Vastustaja: Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määruse (EÜ) nr 562/2006, millega kehtestatakse isikute üle piiri liikumist reguleerivad ühenduse eeskirjad (Schengeni piirieskirjad) ⁽¹⁾, artikkel 13 on kohaldatav kolmanda riigi kodaniku naasmise suhtes viimasele ajutise elamisloa väljastanud liikmesriigi territooriumile, kui tema territooriumile naasmine ei tingi vajadust teiste liikmesriikide territooriumile siseneda, sealt läbi sõita ega seal viibida?
2. Millistel tingimustel võib liikmesriik kolmanda riigi kodanikele väljastada „mitmekordse viisa” sama määruse artikli 5 lõike 4 punkti a tähenduses? Täpsemalt: kas niisugune viisa võib piirata sisenemist ainult liikmesriigi territooriumil asuvate sisenemiskohtadega?
3. Kuna 15. märtsi 2006. aasta määruses on välistatud igasugune võimalus siseneda liikmesriikide territooriumile kolmandate riikide kodanikel, kellel on üksnes ajutine elamisluba, mis on väljastatud elamisloa esmakordse taotluse või varjupaigataotluse läbivaatamisel, vastupidi sellele, mis on lubatud 19. juuni 1990. aasta Schengeni lepingu rakendamise konventsiooni kohaselt määrusega muutmisele eelnenud redaktsioonis, siis kas õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõte ei kohusta kehtestama üleminekumeetmeid kolmandate riikide kodanikele, kes on liikmesriigi territooriumilt lahkunud nii, et neil oli ainult elamisloa esmakordse taotluse või varjupaigataotluse läbivaatamisel väljastatud ajutine elamisluba, ja kas soovivad sinna naasta pärast 15. märtsi 2006. aasta määruse jõustumist?

⁽¹⁾ ELT L 105, lk 1.

22. detsembril 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Hispaania Kuningriik

(Kohtuasi C-610/10)

(2011/C 72/21)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Stromsky ja C. Urraca Caviedes)

Kostja: Hispaania Kuningriik

Hageja nõuded

- tuvastada, et Hispaania Kuningriik on rikkunud kohustusi, mis tulenevad komisjoni 20. detsembri 1989. aasta otsusest 91/1/EMÜ abi kohta, mida Hispaania valitsus ja mitu Hispaania autonoomse piirkonna valitsust andsid Magefesale, kes toodab roosteabast terasest majapidamistarbeid ja väikseid elektrilisi kodumasinaid (EÜT 1991, L 5, lk 18; edaspidi „otsus 91/1”), ja ELTL artiklist 260, kuna ta ei ole võtnud kõiki meetmeid, mida on vaja, et täita Euroopa Kohtu 2. juuli 2002. aasta otsust kohtuasjas C-499/99: komisjon vs. Hispaania (EKL 2002, lk I-603; edaspidi „2002. aasta kohtuotsus”), mis käsitleb mainitud otsusest tulenevate kohustuste rikkumist Hispaania Kuningriigi poolt.
- Kohustada Hispaania Kuningriiki tasuma komisjonile karistusmakset summas 131 136 eurot iga 2002. aasta kohtuotsuse täitmise viivitamise päeva eest alates käesolevas kohtuasjas otsuse tegemisest kuni 2002. aasta kohtuotsuse täieliku täitmiseni.
- Kohustada Hispaania Kuningriiki tasuma komisjonile põhisummat, mis saadakse 14 343 euro suuruse päevasumma korrutamisel päevade arvuga, mil kestab rikkumine, alates 2002. aasta kohtuotsuse kuulutamisest kuni:
 - päevani, mil Hispaania Kuningriik nõuab tagasi otsusega 91/1 ebaseaduslikuks tunnistatud abi, kui Euroopa Kohus tuvastab, et abi on tõhusalt tagasi nõutud enne käesolevas kohtuasjas otsuse tegemist;
 - päevani, mil Euroopa Kohus teeb otsuse käesolevas kohtuasjas, kui 2002. aasta kohtuotsust ei ole enne seda päeva täielikult täidetud.
- mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Hispaania poolt võetud meetmed ei toonud kaasa 2002. aasta kohtuotsuse ja otsuse 91/1 kohest täitmist ega ebaseaduslikuks ning kokkusobimatuks tunnistatud abi kohest tagastamist.

Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on ainuke põhjendus, millega liikmesriik võib end liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi vastu kaitsta, otsuse nõuetekohaselt täitmise täielik võimatus.

Antud juhul ei viidanud Hispaania ametivõimud komisjoni teenistuste ja Hispaania ametivõimude vahelise väga pikaajalise suhtlemise käigus, mis puudutas otsuse 91/1 täitmiseks vastu võetud meetmeid, selle otsuse täitmise täielikule võimatusele ja tuginesid üksnes ebamääraste sisemistele raskustele.

22. detsembril 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Austria Vabariik

(Kohtuasi C-614/10)

(2011/C 72/22)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Martenczuk ja B.-R. Killmann)

Kostja: Austria Vabariik

Hageja nõuded

Euroopa Komisjon palub Euroopa Kohtul tuvastada, et

- Austria Vabariik rikkus direktiivi 95/46/EÜ artikli 28 lõike 1 teisest lausest tulenevaid kohustusi, kuna Austrias järelevalveasutusena loodud Andmekaitsekomisjoni õiguslik seisund ei vasta täieliku sõltumatuse kriteeriumile;
- mõista kohtukulud välja Austria Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon on seisukohal, et Andmekaitsekomisjoni kui andmekaitse alaste õigusnormide järelevalveasutuse sõltumatus ei ole Austrias tagatud.

Komisjon märgib, et Andmekaitsekomisjon on organisatsiooniliselt otseselt Föderaalkantsleiga seotud. Viimane teostab Andmekaitsekomisjoni teenistujate üle teenistuslikku järelevalvet ning on ühtlasi vastutav nimetatud komisjoni tehniliste seadmetega varustamise eest. Peale selle allub Andmekaitsekomisjoni juhtkond ühele Föderaalkantsleile ametnikule, kellele on tema tegevuse raames kohustuslikud tema tööandja juhised ja kes on tema teenistusliku järelevalve all. See olukord tekitab ilmse lojaalsuse ja huvide konflikti.

Komisjon lisab, et föderaalkantsler, kes jääb nagu teisedki avaliku võimu organid Andmekaitsekomisjoni järelevalve alla, teostab viimase üle üldist järelevalvet ja tal on tema suhtes õigus teabele. See võimaldab föderaalkantsleril saada igal ajal ja ilma konkreetse põhjusega teavet kõigi asjade kohta, mida Andmekaitsekomisjon menetleb. Seega on olemas oht, et seda õigust kasutatakse poliitiliseks mõjutamiseks.